

РЕШЕНИЕ

№ 42408

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9382**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на И. О. А., [дата на раждане], гражданка на С., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, кантора 1 и 2 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 25.07.2025 г., издаден от А. Д. – втори секретар в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че не се доказва целта на заявеноот пребиваване, както и че има данни, че целта на влизането им е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административните актове поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването им. Моли отмяна на акта. Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му – невъзможност да се събере с баща си О. А. С. на територията на Република България, който е с предоставена международна закрила с Решение № 6390/27.05.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС, което право им е предоставено на основание чл. 34, ал.1 от ЗУБ с Решение № 11703/11.11.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност

на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, като е видно и от материалите по делото, че жалбоподателят е подал заявления по форма за издаване на визи „Д“ до консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Л.. Заявленията са във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, който предвижда, че разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Не се оспорва, като е видно и от материалите по делото, че баща му О. А. С. е с предоставена международна закрила на територията на Република България с Решение № 6390/27.05.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС, а правото да се събере с жалбоподателя на Територията на Република България е предоставено на основание чл. 34, ал.1 от ЗУБ с Решение № 11703/11.11.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден отказът за издаване на виза „Д“ от 25.07.2025 г., издаден от А. Д. – втори секретар в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че не се доказва целта на заявеноот пребиваване, както и че има данни, че целта на влизането им е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът приема, че оспорените откази за издаване на дългосрочна виза вид "Д" са издадени от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че не се доказва целта на заявеноот пребиваване, както и че има данни, че целта на влизането им е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета

държава. Правната норма е цитирана формално, като няма никакви фактически мотиви за приложението на текста. Това определя процесният административен актове, като незаконосъобразен, предвид разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, която изисква посочването на фактически и правни основания за издаване на акта. От друга страна и също така съществено е, че административният орган не е съобразил, във връзка със задължението му по чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, че бащата на жалбоподателя О. А. С. е с предоставена международна закрила на територията на Република България с Решение № 6390/27.05.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС, а правото да се събере с жалбоподателя на Територията на Република България е предоставено на основание чл. 34, ал.1 от ЗУБ с Решение № 11703/11.11.2024 г. на Председателя на ДАБ-МС. При тези факти жалбоподателят има признато право от държавните органи на Република България да получи издаването на виза „Д“ /за дългосрочно пребиваване/ и съответно разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. В случая, цитираните от нормата „семеини връзки“ са признати в производството по чл. 34, ал. 1 от ЗУБ, което следва да се съобрази задължително положително от органите, компетентни да издадат виза „Д“ и съответно разрешение за продължително пребиваване. Чл. 34, ал. 7 от ЗУБ предвижда, че визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства. Редакцията на цитираната норма предвижда обвързана компетентност на органите по издаване на визи, които следва да съобразят вече признатото право на това.

По изложените мотиви оспорените откази следва да бъдат отменени като незаконосъобразни, а преписката – изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя от 24.03.2025 г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. След връщане на преписката, административният орган следва да се произнесе по заявлението в едноседмичен срок от постановяване на настоящото решение.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на И. О. А., [дата на раждане], гражданка на С., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, кантора 1 и 2, отказ за издаване на виза „Д“ от 25.07.2025 г., издаден от А. Д. – втори секретар в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ИЗПРАЩА делото като преписка на втори секретар в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция за ново произнасяне в едноседмичен срок от

постановяване на настоящото решение по заявление от 11.04.2025 г. на жалбоподателя И. О. А., [дата на раждане] , гражданка на С., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, кантора 1 и 2 за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.